

[Niels Westerby.]

boligfond. Nu giver jeg ikke meget for en boligfond, så længe det kun er et ord. Jeg ved godt, at der er mange sjæle her i landet, på hvem dette ord virker magisk; men en boligfond siger jo ingenting, når der ikke er nogen midler i den fond, og statsministeren, og jeg tror også boligministeren, har sagt, at det er noget, man vil tage stilling til senere. Og naturligvis må man give regeringen tid til at finde ud af, hvordan de midler kan skaffes; men det har jo netop været en af dansk boligpolitikks akilleshæle, at man har opereret med forskellige former for statsfinansiering af boligbyggeriet, men aldrig været i stand til at skaffe de fornødne midler. Vi har jo i realiteten én gang før haft en boligfond, nemlig efter 1946, da man gennemførte ordningen med de meget billige statslån. At det førte til en masse økonomiske kriser og inflation og mange andre ting, så det hele ikke rigtig fungerede, det var jo netop en følge af, at man ikke fik taget de penge ind, som skulle danne baggrund for de billige statslån. (*Afbrydelse af Axel Ivan Pedersen*). Nu siger den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Axel Ivan Pedersen, at man kan tage midlerne over finansloven. Jeg vil håbe, det lykkes for hr. Axel Ivan, hvis man gennemfører en boligfond, at pengene ikke bare pumpes ud gennem boligfonden, men at pengene også bliver presset ind på finansloven.

Jeg har min stille tvivl på baggrund af de erfaringer, man tidligere har gjort, nemlig dem, man gjorde under 1946-ordningen, og de erfaringer, man i det hele taget har gjort siden da. Vi har jo f. eks. også måttet opleve, at man gennemførte ordningen med at lave forskellige tredjeprioritetsinstitutter, som skulle hjælpe med til at finansiere boligbyggeriet derved, at man kunne sende flere obligationer ud på markedet; så skulle bolignybyggerifinansieringsproblemet løses på den måde. Det lød jo også såre bestikkende, at man smækkede en masse obligationer ud på markedet til at finansiere nybyggeriet, men der var ingen, der tænkte på, hvordan man skulle skaffe købere til alle disse mange obligationer, og resultatet var, at kurserne faldt og renten steg, og lejen blev høj i nybyggeriet, og priserne blev høje på parcellhuse. Det var jo vitterlig det, der skete. Under en ny form

fik man altså dette her sangvinske, at vi skal have løst boligproblemet, og det gør vi nu ved at lave tredjeprioritetsinstitutter; men modstykket dertil, nemlig at få købt disse obligationer, således at finansieringen kunne foregå på en ordentlig måde, glemte man ganske. Og jeg er meget bange for, at nøjagtig det samme psykologiske problem vil komme til at gøre sig gældende med hensyn til regeringens forslag om en boligfond; det er muligt, man vil lave en fond; det er muligt, man vil udlåne penge fra den, men jeg tvivler på, at man er i stand til at skaffe de fornødne midler.

Specielt vil jeg sige til regeringen, at det er ikke mit indtryk, at socialistisk folkeparti hidtil har vist så stor politisk modenhed, at partiet ikke blot vil være med til at give bevillinger, men også være med til at skaffe det fornødne grundlag for at give bevillinger, altså udskrive skatter, når det er nødvendigt. Selvfølgelig kan der ske det, at socialistisk folkeparti ændrer linje på dette punkt — det kan jeg ikke sige noget om — men jeg synes ikke de hidtidige erfaringer tyder på det.

Det, der har været dansk boligpolitikks skavank, er, at man ikke har villet erkende, at boligpolitikken og den økonomiske politik er forbundne kar, at man ikke har villet erkende, at det at løse boligproblemet må medføre, at det vil komme til at gøre ondt, at man ikke har villet erkende, at man må flytte ressourcer fra den almindelige forbrugsproduktion over til boligproduktionen, altså lægge en vis dæmper på forbrugsproduktionen for at kunne bygge flere boliger og bygge boliger i tilstrækkelige mængder til sådanne priser, at folk med almindelige indtægter har råd til at betale dem. Det er netop som led deri, liberalt centrum har foreslået, at man skulle begrænse forbruget ved at reservere 800 mill. kr. ved merværdiafgiftens gennemførelse og derigennem lægge mindre beslag på de produktive kræfter til forbrugsproduktion, og samtidig med at afdrage på statens gæld til Nationalbanken søge forhandling med Nationalbanken om, at den ret hurtigt kan ophæve kreditstramningen og købe så mange obligationer, at vi kan få et lavere renteniveau og få pumpet flere penge ud til boligfinansiering. Man vil derigennem opnå at få begrænset det almindelige løbende forbrug og til gengæld skabe